

La Belgique nous appartient

STANDPUNT

Door JOHAN VAN DEN DRIESSCHE, nationaal voorzitter vtbKultuur,
johanvandendriessche@vtbkultuur.be

De voorbije maanden hebben wij talrijke momenten van de laatste kans gekend om uit het Belgische politieke moeras te geraken. In die periode gaf Elio Di Rupo begin oktober zijn visie omtrent de mogelijkheid dat Vlaanderen zich afscheurt en als reactie daarop een staat Wallo-Bru zou worden gecreëerd. De voorzitter van de PS verklaarde toen dat in dat geval Wallo-Bru met het merk België zou gaan lopen want, voegde hij eraan toe, “la Belgique nous appartient” (“België behoort ons toe”).

Deze uitspraak is ten onrechte aan de meeste commentatoren ontsnapt. Het was geen verspreking of een reactie van een vooraanstaand politicus die zijn boodschap al eens laat inspireren door de emotie van de dag. Deze hoffelijke politicus met het afgemeten woordgebruik heeft slechts gezegd wat hij oprecht meent: de Franstaligen beschouwen België, als het erop aankomt, als hun land. De Vlamingen zijn dus logés die zich daarnaar ook moeten gedragen. Dat maakt de cirkel bijna rond, die begon bij de uitspraak van een van de stichters van dit land, Charles Rogier: “La Belgique sera latine ou elle ne sera pas” (“België zal Latijns zijn of het zal niet zijn”). Het is die houding die het Belgische drama voor een stuk verklaart. Het mag ons dan ook niet verwonderen dat met zulke ingesteldheid het zo moeilijk is voor de Franstaligen om tot een akkoord te komen met de logés, zeker als die laatsten zich niet langer als logés willen gedragen. Als de huidige regeringsonderhandelingen leiden tot nieuwe verkiezingen, dan zullen die maar echt iets oplossen als die verkiezingsagenda een fundamentele herbouw van het land wordt: énkél nog samen doen wat we nog samen willen doen. Wanneer voor dit soort herbouw geen wil is of men meent dat te veel materie naar de deelstaten dit land onwerkbaar maakt, resten er maar twee andere opties. De eerste is dat men teruggaat naar het principe dat een gewone parlementaire meerderheid beslist. Nu bezit de minderheid in dit land door allerlei mechanismen een vetorecht, waardoor we in de huidige impasse zitten, maar we kunnen toch niet eindeloos doorgaan met een regering van passieve of lopende zaken. De tweede optie is scheiding. ::